

Sygn. akt II Ka 498/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2019 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk (spr.)
Sędziowie:	SO Agata Kowalska SR del. Paweł Mądry
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Agnieszki Sobczak

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2019 r.

sprawy **P. B.**

oskarżonego z art. 280 §1kk w zb. z art. 275 §1kk w zb. z art. 278 §5kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 §2kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 3 kwietnia 2019 r. sygn. akt II K 1028/18

wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Indywidualnej Kancelarii Adwokackiej adw. R. C. w S. kwotę 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) tytułem kosztów obrony z urzędu wykonywanej w toku postępowania odwoławczego; zasądza od P. B. na rzecz Skarbu Państwa 600 zł tytułem opłaty za II instancję i 20 zł tytułem wydatków postępowania odwoławczego; zwalnia oskarżonego od ponoszenia wydatków w pozostałej części stwierdzając, że ponosi je Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 498/19

UZASADNIENIE

P. B. został oskarżony o to, że w nocy z 3 na 4 maja 2018 roku w S., woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, na chodniku ulicy (...) w S., w środku nocy, używając przemocy polegającej na zaatakowaniu M. K. od tyłu, dusił pokrzywdzoną rękami za szyję, żądając pieniędzy, w wyniku czego pokrzywdzona przewróciła się na ziemię i dokonał zaboru w celu przywłaszczenia torebki z zawartością portfela, pieniądze w łącznej kwocie 130 złotych, telefonu marki M. wartości 100 złotych, kluczy, kosmetyków, trzech paczek papierosów, karty bankomatowej banku (...), dwóch par słuchawek od telefonu, dowodu osobistego wydanego na dane w/w oraz usunął w/w dokument, którym

nie miał prawa wyłącznie rozporządzać, a następnie przy użyciu w/w karty bankomatowej usiłował dokonać płatności w kwocie 29,95 złotych za zakupy na stacji paliw S.,

tj. o czyn z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 278 § 5 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

Sąd Rejonowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 3 kwietnia 2019 r., sygn. II K 1028/18:

I. oskarżonego P. B. uznał za winnego tego, że w nocy z 3 na 4 maja 2018 roku w S., woj. (...), na ulicy (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i używając przemocy polegającej na zaatakowaniu M. K. od tyłu i duszeniu jej rękami za szyję, w wyniku czego pokrzywdzona przewróciła się na ziemię, zażądał od niej wydania pieniędzy, a następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia torebki z zawartością portfela, pieniędzy w łącznej kwocie 130 złotych, telefonu matki Motorola o wartości 100 złotych, kluczy, kosmetyków, trzech paczek papierosów, karty bankomatowej Banku (...), dwóch par słuchawek od telefonu oraz dowodu osobistego M. K., to jest dokonania czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 280 § 1 kk i za czyn ten na podstawie art. 280 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 33 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego karę grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

III. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. C. kwotę 1.033,20 (jednego tysiąca trzydziestu trzech i 20/100) złotych, w tym kwotę 193,20 (stu dziewięćdziesięciu trzech i 20/100) złotych podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego sprawowaną z urzędu;

IV. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

Wyrok ten w całości zaskarżył obrońca oskarżonego, zarzucając mu:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. naruszenia art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 7 kpk, poprzez nierozstrzygnięcie na korzyść oskarżonego wątpliwości, których nie dało się wyjaśnić, tj. widoczny na monitoringu brak tatuażu na nodze sprawcy, w sytuacji gdy oskarżony ma na nodze wyraźny tatuaż oraz nienależyte rozważenie i ocenienie całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynienie jednostronnych ustaleń faktycznych, opartych na zeznaniach pokrzywdzonej;

2. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, będący następstwem naruszeń przepisów postępowania karnego i mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, że oskarżony P. B. dopuścił się zarzucanych mu aktem oskarżenia przestępstw, w sytuacji, gdy prawidłowa, obiektywna i wszechstronna ocena materiału dowodowego, zgromadzonego w toku przewodu sądowego nie dostarczyła ku temu wystarczających podstaw, w szczególności nieuwzględnienie faktu, iż oskarżony ma duży, wyraźny tatuaż na lewej łydce, o którym nie wspomniała oskarżona oraz osoba ujęta na nagraniach z monitoringu, która jest sprawcą nie ma tatuażu, co w konsekwencji doprowadziło do niesłusznego skazania oskarżonego.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia.

W toku rozprawy apelacyjnej obrońca oskarżonego poparł apelację i wnioski w niej zawarte, nadto wniósł o zasądzenie kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym, które nie zostały uiszczone w całości, ani w części. Prokurator wniósł o nieuwzględnienie apelacji obrońcy oskarżonego i o utrzymanie wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jako bezzasadna, nie zasługiwała na uwzględnienie. Poddając zaskarżony wyrok kontroli instancyjnej Sąd Odwoławczy stwierdził w nim uchybień, podniesionych przez skarżącego.

Pierwszoinstancyjne rozstrzygnięcie o winie oskarżonego P. B. zapadło przy pełnym respektowaniu przez Sąd Rejonowy przepisu art. 7 kpk. Tok rozumowania Sądu I instancji przedstawiony w pisemnych motywach wyroku jest spójny, logiczny, zgodny z doświadczeniem życiowym i przekonujący, zaś argumenty skarżącego nie podważyły go skutecznie. Nieprawidłowym było sformułowanie przez obrońcę zarzutu naruszenia art. 5 § 2 kpk, tj. zasady *in dubio pro reo* w związku z zarzutem dowolnej oceny dowodów z art. 7 kpk. Zarzuty te mają charakter rozłączny i wzajemnie się wykluczają. Zarzut obrazy art. 5 § 2 kpk może być uznany za skuteczny tylko wówczas, gdy skarżący wykaże, że orzekający w sprawie sąd rzeczywiście miał wątpliwości o takim charakterze i nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy zaś zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do stanu dowodów.

W orzecznictwie wskazuje się, iż zastosowanie reguły *in dubio pro reo* powinno mieć miejsce tylko wówczas, gdy w danej sprawie nie występuje chociażby jeden dowód pozwalający na dokonanie stanowczych ustaleń faktycznych odnośnie przebiegu określonego zdarzenia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 15 stycznia 2019 r., sygn. II AKa 124/ 18, Legalis Numer 1887293).

W przedmiotowej sprawie dowodem o takim charakterze były konsekwentne i stanowcze zeznania pokrzywdzonej M. K., która rozpoznała i wskazała oskarżonego P. B. jako sprawcę rozboju dokonanego na jej osobie, zarówno po okazaniu jej fotografii czterech mężczyzn na tablicy podglądowej (k. 24-26), jak i podczas czynności okazania przeprowadzonych na Komendzie Policji w dniu 5 maja 2018 r. (k. 78-83). Pokrzywdzona nie miała jakichkolwiek wątpliwości odnośnie tożsamości sprawcy, w sposób wyczerpujący opisując jego wygląd zewnętrzny i podkreślając, iż dokładnie zapamiętała twarz sprawcy. Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, iż walor dowodowy okazania bezpośredniego jest nieporównywalnie wyższy niż okazania samego wizerunku (fotografii) domniemanego sprawcy z uwagi na bardziej dynamiczny charakter, a co za tym idzie możliwość zaobserwowania również tych cech danej osoby, które z przyczyn naturalnych utrwalone być nie mogą (m.in. mimika twarzy, gestykulacja, sposób poruszania się itp.). Dlatego też, pierwszoinstancyjnego wartościowania dowodu o takim charakterze nie sposób ocenić jako naruszającego przepis art. 7 kpk i sprzecznego z zasadami i logiką i doświadczeniem życiowym. Prawidłowość oparcia ustaleń faktycznych przez Sąd Rejonowy na zeznaniach pokrzywdzonej nie budzi jakichkolwiek zastrzeżeń Sądu II instancji. Jej relacja dodatkowo korelowała m. in. z zapisem z monitoringu z k. 47, na którym widoczny pozostawał moment dokonania rozboju na jej osobie, co skrupulatnie odnotował Sąd Rejonowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, przypisując tej okoliczności właściwe znaczenie w kontekście analizy dowodów we wzajemnym powiązaniu.

W ocenie Sądu Okręgowego, argumenty skarżącego odnośnie tatuażu, jaki ma oskarżony na zewnętrznej stronie lewej nogi nie mogły podważyć pierwszoinstancyjnej oceny dowodów i tym samym zaskarżonego wyroku. Zapis z monitoringu nie cechował się wysoką jakością i rozdzielczością obrazu. Należało pamiętać, iż zdarzenie miało miejsce w porze nocnej i trudno w tej sytuacji wymagać od pokrzywdzonej, aby przyglądała się znakom szczególnym przypadkowego przechodnia, w szczególności biorąc pod uwagę ich umiejscowienie i fakt, iż oskarżony dopiero po przejściu przez pasy zaszedł ją z tyłu i zaczął dusić. Kluczowe znaczenie przez pryzmat bezzasadności argumentacji skarżącego miało także wzajemne położenie oskarżonego i pokrzywdzonej, jakie wynikało z relacji M. K., tj. w okolicy przejścia dla pieszych na ul. (...) w S. (patrzac w kierunku kościoła pw. Ducha Świętego, gdzie po lewej stronie znajduje się Skwer (...), zaś po prawej przychodnia (...)), przy jednoczesnym uwzględnieniu tego, iż niemal cała powierzchnia tatuażu oskarżonego jest zlokalizowana na zewnętrznej stronie lewej łydki oskarżonego (zdjęcia z k. 70-71 i 295). Aby go dostrzec, oskarżony musiałby stać bokiem w stosunku do pokrzywdzonej. Wynikająca z jej zeznań sytuacja, tj. mijanie się przez wyżej wymienionych na w/w przejściu na pieszych (sylwetka oskarżonego była widoczna na wprost) powodowała, iż zauważenie tegoż tatuażu w warunkach nocnych było obiektywnie niemożliwe. Przypisywanie przez obrońcę tej okoliczności nadmiernego znaczenia było zatem nietrafne.

Przechodząc do pierwszoinstancyjnej oceny dowodów o charakterze osobowym, w tym względzie Sąd Odwoławczy również nie stwierdził naruszenia art. 7 kpk i art. 5 § 2 kpk, uznając argumenty skarżącego za polemiczne. Tylko rzetelne sporządzenie środka odwoławczego, w sposób zgodny z przepisem art. 410 kpk, który obowiązuje nie tylko Sąd ferujący wyrok, ale i strony procesowe, pozwala na podjęcie rzeczowej dyskusji ze skarżącym. Obrońca we

wniesionej apelacji całkowicie przemilczał jednak to, iż z wyjaśnień samego P. B. (k. 98) wynikało, iż J. B. wcale nie odprowadziła go pod same drzwi i nie przekazała ojcu, chociaż wykonała do niego telefon, lecz wracając razem ze Skweru (...) rozstali się na skrzyżowaniu ulic (...) przy Szkole Podstawowej Nr (...), a zatem kilka posesji od domu oskarżonego i ok. 100-200 metrów od jej bloku. W świetle powyższych wyjaśnień oskarżonego wersja wydarzeń podawana przez jego ojca i J. B. odnośnie tego, że odprowadziła go pod same drzwi, które otworzył ojciec oskarżonego, słusznie została odrzucona przez Sąd Rejonowy jako niewiarygodna i nakierowana wyłącznie na pomoc oskarżonemu - przedstawienie fałszywego alibi, a nie rzetelne przedstawienie faktów. Nieodparta logika sytuacji wynikająca z w/w relacji oskarżonego w konfrontacji z depozycjami J. B. i W. B., brak ich spójności oraz konsekwencji nie pozwalały na przyznanie zeznaniom w/w świadków przymiotu wiarygodności, mimo zapewnień tychże świadków odnośnie głębokiego upojenia alkoholowego oskarżonego, uniemożliwiającego mu samodzielne poruszanie się i pozostawanie przez niego całą noc w domu.

Dowód z badań DNA nie był warunkiem koniecznym, absolutnym *condicio sine qua non*, skazania oskarżonego za czyn z art. 280 § 1 kk, w sytuacji, w której istniały stanowcze zeznania pokrzywdzonej, która rozpoznała P. B. jako sprawcę rozboju. Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy wywiązał się z obowiązku wnikliwego przeanalizowania okoliczności i warunków spostrzegania w jakich M. K. widziała sprawcę w czasie zdarzenia i w jakich dokonała identyfikacji. Reguły oceny dowodów wyznaczone treścią przepisów Kodeksu Postępowania Karnego w żadnej mierze nie są oparte na rzymskiej paremii *testus unus testus nullus* (jeden świadek to żaden świadek). Przeciwstawne rozumowanie byłoby pozbawione racjonalności, w szczególności w kontekście przestępstwa z art. 280 § 1 kk, do którego dochodzi zazwyczaj bez obecności osób postronnych, do czego z oczywistych względów dążą sprawcy. Rzecz w tym, aby ocena takiego dowodu przeprowadzona przez Sąd I instancji była rzeczowa i logiczna oraz nie wkraczała w sferę dowolności. W przekonaniu Sądu Okręgowego, wymogi te zostały spełnione w tej sprawie.

Reasumując powyższe rozważania, apelujący nie wykazał zaistnienia jakichkolwiek uchybień proceduralnych, które mogłyby zakłócić proces prawidłowego ustalenia przez Sąd Rejonowy stanu faktycznego.

Biorąc pod uwagę kategorię zarzutów podniesionych we wniesionym środku odwoławczym, przy jednoczesnym braku przesłanek z art. 440 kpk, Sąd Okręgowy nie miał podstaw, by na skutek ich treści odnieść się do rodzaju i wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 25 stycznia 2018 r., sygn. II AKA 275/17, Legalis Numer 1728581).

Kierując się przedstawionymi wyżej racjami, Sąd Okręgowy stosownie do treści art. 456 § 1 kpk w zw. z art. 437 § 1 kpk, zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tj. z dnia 29 lipca 2019 r., Dz. U. z 2019 r., poz. 1513) Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. R. C. w S. kwotę 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) tytułem kosztów obrony z urzędu wykonywanej w toku postępowania odwoławczego, ustalając wysokość tej kwoty na podstawie § 17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tj. z dnia 30 listopada 2018 r., Dz. U. z 2019 r., poz. 18).

Sąd Okręgowy na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 4 oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), zasądził od oskarżonego P. B. na rzecz Skarbu Państwa 600 (sześćset) złotych tytułem opłaty za II instancję i 20 (dwadzieścia) złotych tytułem wydatków postępowania odwoławczego. Jednocześnie Sąd Okręgowy uznał, iż dalsze w stosunku do powyższego obciążenie oskarżonego wydatkami postępowania odwoławczego, byłoby nieuzasadnione i niewspółmierne biorąc pod uwagę jego trudną sytuację majątkową, brak stałej pracy i obowiązek alimentacyjny na rzecz małoletniej córki (wyrok skazujący za przestępstwo z art. 209 § 1 kk, poz. 10 karty karnej, k. 210 akt sprawy), dlatego też zwolnił oskarżonego z obowiązku ich ponoszenia na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk. W przekonaniu Sądu Okręgowego, całkowite zwolnienie oskarżonego z opłaty i kosztów niniejszego postępowania odwoławczego było jednak nieuzasadnione, w szczególności biorąc pod uwagę, iż oskarżony

jest młodym, zdrowym, zdolnym do wykonywania pracy zarobkowej mężczyzną, a aktualna sytuacja na rynku pracy umożliwia podjęcie różnego rodzaju nieskomplikowanych i niewymagających kierunkowego wykształcenia i doświadczenia prac, chociażby dorywczych.

Z tych wszystkich względów, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.